27/12/2023

Κισάμου Αμφιλόχιος: «Γάμοι», τεκνοθεσίες, παραφωνίες…

/ Γνώμες

«Γάμοι», τεκνοθεσίες, παραφωνίες…

Γνωστό μου πρόσωπο μου έστειλε την φωτογραφία αυτή η οποία, νομίζω, εκφράζει σε απόλυτο βαθμό την περιρρέουσα ατμόσφαιρα των καιρών μας. Τα σύμβολα του Έθνους: Η Σημαία καί το Κοινοβούλιο, με το μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, υπό το κράτος ενός συννεφιασμένου, μουντού ουρανού, έτοιμου για μπόρα και καταιγίδα.

Ενώ οι καρδιές των απανταχού Χριστιανών γεύονται την μυστική χαρά της παρουσίας του Θείου Βρέφους, η Χώρα μας, κοιτίδα του πολιτισμού, αιώνες τώρα προσανατολισμένη στην πίστη «τω αγνώστω Θεώ» που ο Απόστολος Παύλος κήρυξε στην Πνύκα το 51 μ.Χ., θέτοντας τα θεμέλια μεταξύ της Χριστιανικής και της Αρχαίας Ελληνικής παράδοσης, φανερώνοντας τον Θεό της Αποκάλυψης• η Χώρα που μορφώθηκε, γαλουχήθηκε, τράφηκε και, πλείστες φορές στην ιστορική της πορεία, αναστήθηκε από την τέφρα της, στηριγμένη σ΄ αυτή την πίστη στον γεννηθέντα Χριστό, αντί να χαίρεται την έλευση του Θεού της ειρήνης και της αγάπης, στο κέντρο της σφαίρας του δημόσιου διαλόγου έχει τεθεί το θέμα του «γάμου» των ομόφυλων ζευγαριών. Τυχαίο άραγε; Σύμπτωση;

Δηλώσεις, εξαγγελίες, συμφωνίες, διαφωνίες, επιχειρήματα, (υπέρ – κατά) ως και άλλα τινά συνθέτουν το σκηνικό του διαλόγου αυτού. Καθώς, ως λέει και ο θυμόσοφος λαός, «καπνός χωρίς φωτιά δεν υπάρχει», είναι προφανές ότι όλο αυτό προοιωνίζει τα μελλούμενα. Και επειδή τα μελλούμενα αγγίζουν τον πυρήνα, το dna του λαού, το παρόν μα κυρίως το μέλλον του, και αφορούν όλους μας, περιθώρια εφησυχασμού και «δήθεν» μηδενίζονται.

«Σιωπηρή ισότητα», ο κορμός του περί ου ο λόγος προτεινόμενου Νομοσχεδίου. Αποτελείται από ένα βασικό άρθρο που επεκτείνει το δικαίωμα του γάμου, ορίζοντας ότι νοείται ανάμεσα σε άτομα του ιδίου ή διαφορετικού φύλου. Από αυτή τη γραμματική διεύρυνση του ορισμού του θα προέρχεται η λεγόμενη

«σιωπηρή ισότητα» ως και όλων των υπόλοιπων δικαιωμάτων που απορρέουν από αυτόν. Δηλαδή, να ισχύει γενικώς και αδιακρίτως για ένα παντρεμένο ομόφυλο ζευγάρι ό,τι ισχύει και για το κάθε παντρεμένο ετερόφυλο ζευγάρι, συμπεριλαμβανομένης και της τεκνοθεσίας.

Οι υπερασπιστές αυτής της άποψης μιλούν για την θέσπιση: «γάμου ανεξαρτήτως φύλου, με πρόβλεψη στην πρόσβαση στην τεχνική γονιμοποίηση ανεξαρτήτως φύλου με ταυτόχρονη αναγνώριση», αναφέροντας: «Οφείλουμε εν έτει 2023 να υπερασπιστούμε μια προοδευτική κοινωνία, με πρόταγμα την εξάλειψη των διακρίσεων και αποκλεισμών βάσει φύλου, φυλής, καταγωγής, θρησκείας, σεξουαλικού προσανατολισμού, αναπηρίας», κάνοντας λόγο για: «ατομικές ελευθερίες», «δικαιώματα», «ανοικτή και σύγχρονη κοινωνία». «Οτιδήποτε άλλο υπηρετεί μάλλον λογικές ομοιομορφίας και επιβολής ενός συγκεκριμένου συντηρητικού προτύπου για τη μορφή της οικογένειας», καταλήγουν. Εννοώντας, προφανώς, πως η παραδοσιακή Ελληνική οικογένεια, η ιστορία της οποίας χάνεται στα βάθη των αιώνων, και εξ΄ αιτίας της οποίας σήμερα υπάρχουμε ως Έθνος, η οικογένεια αυτή αποτελεί «συντηρητικό πρότυπο»! «Πρότυπο», το οποίο θα πρέπει να ισοπεδωθεί και να αντικατασταθεί από την «νέα κανονικότητα» όπως, οι υπερασπιστές αυτής της άποψης, ονομάζουν αυτό που φαίνεται να ξημερώνει και να αναζητείται «ο κατάλληλος χρόνος» ως δηλώνουν οι επαΐοντες, προφανώς μετρώντας οι ίδιοι με τα… γνωστά μέτρα και σταθμά!

Τι ισχύει σήμερα στην Χώρα μας; Σχέσεις τέτοιου είδους, ομόφυλων ζευγαριών, νομικά καλύπτονται από τα σύμφωνα συμβίωσης, τα οποία κατοχυρώνουν τα εμπλεκόμενα μέλη ως και όλα τα δικαιώματα τους. Η επιχειρηματολογία υπέρ της άποψης αυτής είναι ότι παιδία που βρίσκονται μέσα σε αυτές τις σχέσεις είναι ακάλυπτα από τον νόμο και το έτερο μέλος δεν αναγνωρίζεται ως γονέας, με αποτέλεσμα να ανακύπτουν θέματα και δυσκολίες πρακτικής φύσεως. Εάν όντως υπάρχουν τέτοιου είδους θέματα νομικής φύσεως είναι σαφές ότι ο νομοθέτης οφείλει να τα ρυθμίσει. Τα παιδιά δηλ. που βρίσκονται μέσα σε μια τέτοια σχέση, παιδιά που το ένα μέλος εκ των δύο είναι ο φυσικός γονέας και ο γονέας αυτός συνάπτει μια τέτοιου είδους σχέση και νόμιμα έχει την επιμέλεια του παιδιού του, αυτές οι περιπτώσεις παιδιών σαφώς και θα πρέπει να έχουν νομική κάλυψη ως προς το μέλλον τους μέσα στην σχέση αυτή. Αυτό είναι υποχρέωση της Πολιτείας να το ρυθμίσει, υποχρέωση που προφανώς μπορεί να ρυθμιστεί μέσα στο λεγόμενο σύμφωνο συμβίωσης.

Το θέμα όμως δεν είναι η τακτοποίηση νομικών θεμάτων που αφορούν τα ήδη υπάρχοντα παιδιά μέσα σε τέτοιου είδους σχέσεις που το ένα εκ των δύο μελών είναι ο φυσικός τους γονέας, εδώ μιλάμε για ανατροπή, για ξεθεμελίωμα της οικογένειας. Μιλάμε για μορφή- μορφές, νέας- νέων ειδών οικογενειών, με ομόφυλα μέλη, τα οποία δεν διεκδικούν απλά την νομική κατοχύρωση των φυσικών

τους παιδιών, αλλά την απόκτηση παιδιών, μέσω «παρένθετης μητέρας», «υποβοηθούμενης αναπαραγωγής», ως και με όποιο άλλο μέσον η επιστήμη, μελλοντικά ίσως, εφεύρει.

Τι σημαίνει αυτό; Ότι η Ελληνική κοινωνία που στέκεται ακόμα όρθια, χάρη στο ζωτικότερο κύτταρο της, την οικογένεια, όπως αυτή σχηματίζεται αποκλειστικά και μονοσήμαντα και με βάση το νομικό μας πολιτισμό και τους παραδοσιακούς αξιακούς μας κώδικες, ως η συνένωση ενός άνδρα και μιας γυναίκας, αυτός ο ιερός και άγιος θεσμός της οικογένειας· θεσμός στον οποίο οφείλεται η επιβίωση και η διαιώνιση του ανθρωπίνου γένους· θεσμός που διαμορφώνει την προσωπικότητα του παιδιού, δηλαδή της κοινωνίας του αύριο, τίθεται στο στόχαστρο της διάλυσης και της αποσύνθεσης, πλήττεται από επικίνδυνες εκπτώσεις και στρεβλώσεις. Η άκριτη και αβασάνιστη εισαγωγή νέων ηθών που οδηγούν στην διαστροφή του ανθρωπολογικού μοντέλου, δημιουργούν ένα δυστοπικό παρόν και, κυρίως, ένα εφιαλτικό μέλλον, με λαβωμένη την ψυχή της Ελληνικής κοινωνίας, που δεν είναι άλλη από την ζωοδότρα δύναμη της Ελληνικής οικογένειας, δηλαδή από την ανιδιοτελή και αυτοθυσιαστική αγάπη που προσφέρουν οι έννοιες, «μάνα» και «πατέρας». Η έννοια «πατέρας» που δηλώνει την προστασία, το στήριγμα, την εμπιστοσύνη και σιγουριά και η έννοια «μάνα», η πιο ιερή λέξη της ανθρωπότητας, αυτή που δίνει την ζωή· έννοιες και λέξεις με νόημα βαθύ, ιερό, αιώνιο· έννοιες με το μεγαλύτερο κύρος και επισημότητα στην οικουμενική ανθρωπότητα, τίτλοι τιμής του ανθρωπίνου γένους, λέξεις και έννοιες γεμάτες συναίσθημα, χαρά και δάκρυα, θα αντικατασταθούν από τους όρους «γονέας 1» και «γονέας 2», με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το μέλλον αυτού του τόπου.

Πολύς ο λόγος στις μέρες μας για την κάλυψη χιλιάδων θέσεων εργασίας, σε ένα μεγάλο φάσμα χώρων εργασίας, και μεγάλη η πρόσφατη συζήτηση για τις αδειοδοτήσεις χιλιάδων αλλοδαπών που θα καλύψουν τις ανάγκες αυτές. Θύματα και αυτοί οι άνθρωποι του αδηφάγου πολιτισμού μας, ψάχνουν μια ευκαιρία στην ζωή, αλλά το μείζον πρόβλημα της Χώρας, το δημογραφικό, πως θα λυθεί; Με «παρένθετες μητέρες»; και «υποβοηθούμενη αναπαραγωγή»; ή με τις εισαγωγές χιλιάδων, κάποιοι μιλούν για 500.000 χιλιάδες αλλοδαπών, για την κάλυψη των αναγκών στην εργασία;

Διερωτώμαι: Οι ιθύνοντες δεν αναλογίζονται την ευθύνη τους έναντι της ιστορίας και του μέλλοντος αυτής της Πατρίδας; Τι είδους Ελλάδα επιθυμούν να παραδώσουν στις επόμενες γενεές; Αντί να στηριχθεί η οικογένεια ως θεσμός ιερός, να βοηθηθεί η πολύτεκνη οικογένεια και αντί να δωθούν κίνητρα για την δημιουργία νέων οικογενειών που τα νέα παιδιά τρομάζουν στην ιδέα και μόνο δημιουργίας οικογένειας, καθώς εκλείπουν τα κίνητρα, η όλη αγωνία εξαντλείται στην θεσμοθέτηση νέων μορφών «οικογενειών»; Γιατί δεν ρυθμίζονται νομικά, τα

όσα θέματα αφορούν τα παιδιά που βρίσκονται μέσα στις σχέσεις αυτές, όπως καλύπτονται από τα σύμφωνα συμβίωσης; Γιατί δεν αφήνεται ένας λαός που το 68,7% εκφράζει τη διαφωνία του, να συνεχίζει να πορεύεται, να ζει, να δημιουργεί και να μεγαλουργεί μέσα στον νομικό του πολιτισμό και τους παραδοσιακούς αξιακούς του κώδικες; Τι είδους, τέλος, ουμανισμός είναι αυτός που προβάλλεται σήμερα στην δήθεν πολιτισμένη Δύση όταν, σύμφωνα με δημοσιεύματα, προτείνεται ακόμα και η νομιμοποίηση της αιμομιξίας, καθώς θεωρείται.. «θεμελιώδες δικαίωμα των ενηλίκων αδελφών για σεξουαλική αυτοδιάθεση», σύμφωνα με το Γερμανικό Συμβούλιο Δεοντολογίας; Στο τέλος τι θα μείνει όρθιο, ή μήπως… δεν πρέπει τίποτα να μείνει;

Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου Αμφιλόχιος